

Wydanie tymczasowe

WYROK TRYBUNAŁU (pięta izba)

z dnia 16 października 2019 r.(*)

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 132 ust. 1 lit. a) – Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie publicznym – Publiczne służby pocztowe – Dyrektywa 97/67/WE – Operator świadczący powszechną usługę pocztową – Podmiot prywatny świadczący usługę formalnego doręczenia pism organów sądowych lub administracyjnych

W sprawach połączonych C-4/18 i C-5/18

mających za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożone przez Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy, Niemcy) postanowieniami z dnia 31 maja 2017 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 3 stycznia 2018 r., w postępowaniach:

Michael Winterhoff, działający w charakterze syndyka masy upadłości DIREKTexpress Holding AG,

przeciwko

Finanzamt Ulm (C-4/18),

oraz

Jochen Eisenbeis, działający w charakterze syndyka masy upadłości JUREX GmbH,

przeciwko

Bundeszentralamt für Steuern (C-5/18),

TRYBUNAŁ (pięta izba),

w składzie: E. Regan (sprawozdawca), prezes izby, I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešić i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu M. Winterhoffa, działającego w charakterze syndyka DIREKTexpress Holding AG oraz w imieniu J. Eisenbeisa, działającego w charakterze syndyka JUREX GmbH przez C. Hahna, Steuerberater,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzega i R. Kanitza, działających w charakterze

pe?nomocnika,

- w imieniu rz?du fi?skiego przez H. Leppo, dzia?aj?c? w charakterze pe?nomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez W. Möllsa, L. Lozano Palacios i L. Nicolae, dzia?aj?cych w charakterze pe?nomocników,

podj?wszy, po wys?uchaniu rzecznika generalnego, decyzj? o rozstrzygni?ciu sprawy bez opinii, wydaje nast?puj?cy

Wyrok

1 Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotycz? wyk?adni art. 2 pkt 13 i art. 3 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/67/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewn?trznego us?ug pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jako?ci us?ug (Dz.U. 1998, L 15, s. 14), zmienionej dyrektyw? Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. (Dz.U. 2008, L 52, s. 3; sprostowanie Dz.U. 2015, L 225, s. 49) (zwanej dalej „dyrektyw? 97/67”), a tak?e art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od warto?ci dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

2 Wnioski te zosta?y z?o?one w ramach dwóch sporów: pierwszego mi?dzy Michaeliem Winterhoffem, dzia?aj?cym w charakterze syndyka DIREKTexpress Holding AG a Finanzamt Ulm (organem podatkowym w Ulm, Niemcy) (sprawa C?4/18) oraz drugiego mi?dzy Jochenem Eisenbeisem, dzia?aj?cym w charakterze syndyka JUREX GmbH a Bundeszentralamt für Steuern (federalnym urz?dem skarbowym, Niemcy) (sprawa C?5/18), dotycz?cych odmowy zwolnienia z podatku od warto?ci dodanej (VAT) us?ug formalnych dor?cze? pism ?wiadczonych przez te spó?ki na rzecz s?dów i organów administracyjnych.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 97/67

3 Artyku? 2 dyrektywy 97/67, zawarty w jej rozdziale 1, zatytu?owanym „Cel i zakres”, zawiera nast?puj?ce definicje:

„Do celów niniejszej dyrektywy b?d? stosowane nast?puj?ce definicje:

1) »us?ugi pocztowe«: us?ugi obejmuj?ce przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i dor?czanie przesy?ek pocztowych;

1a) »operator ?wiadczy?cy us?ugi pocztowe«: przedsi?biorstwo ?wiadczy?ce co najmniej jedn? z wy?ej wymienionych us?ug pocztowych;

[...]

4) »przyjmowanie«: czynno?? polegaj?ca na wybieraniu przesy?ek pocztowych przez operatora ?wiadczy?cego us?ugi pocztowe;

5) »dor?czanie«: proces od sortowania w centrum dor?cze? do dor?czenia przesy?ek pocztowych do adresatów;

6) »przesyłka pocztowa«: przesyłka opatrzona adresem w ostatecznej formie, w której ma być przewieziona przez operatora świadczonego usługi pocztowej. Poza przesyłkami z korespondencji przesyłki takie obejmują także na przykład książki, katalogi, gazety, czasopisma i paczki pocztowe zawierające towar mający wartość handlową lub niemający takiej wartości;

[...]

9) »przesyłka polecona«: usługa polegająca na udzieleniu, na podstawie uiszczenia standardowej opłaty, gwarancji przeciw ryzyku zaginięcia, ubytku wartości lub uszkodzenia oraz oferująca nadawcy, tam, gdzie właściwe, na żądanie, dowód nadania danej przesyłki pocztowej i/lub jej doręczenia do adresata;

[...]

13) »operator świadczący usługę powszechną«: publiczny lub prywatny operator świadczący usługi pocztowe, który świadczy powszechną usługę pocztową lub niektóre elementy tej usługi w państwie członkowskim, o tożsamości którego Komisja została powiadomiona zgodnie z art. 4;

[...]

17) »użytkownik«: jakakolwiek osoba fizyczna lub prawna korzystająca z usług pocztowych jako nadawca lub adresat;

[...]”.

4 Rozdział 2 tej dyrektywy, zatytułowany „Usługi powszechne”, zawiera art. 3–6. Wskazany art. 3 ma następujące brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewnią, by użytkownicy korzystali z prawa do usług powszechnych obejmujących ciągłe świadczenie usług pocztowych o określonej jakości we wszystkich punktach na swoich obszarach, po przystępnych cenach dla wszystkich użytkowników.

[...]

4. Każde państwo członkowskie podejmie działania konieczne do zapewnienia, by usługi powszechne obejmowały przynajmniej następujące świadczenia:

- przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek pocztowych do dwóch kilogramów,
- przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie paczek pocztowych do 10 kilogramów,
- usługi obejmujące przesyłki polecone i przesyłki wartościowe.

[...]

7. Usługi powszechne zdefiniowane w niniejszym artykule obejmują usługi zarówno w obrocie krajowym, jak i zagranicznym”.

5 Zgodnie z art. 4 wspomnianej dyrektywy:

„1. Każde państwo członkowskie zapewnia, że świadczenie usługi powszechnej jest zagwarantowane, i powiadamia Komisję o działaniach, jakie podjęło w celu wypełnienia tego

obowi?zku. Komitet, o którym mowa w art. 21, jest informowany o ?rodkach ustanowionych przez pa?stwa cz?onkowskie w celu zapewnienia ?wiadczenia us?ugi powszechnej.

2. Pa?stwa cz?onkowskie mog? wyznaczy? jedno lub wi?cej przedsi?biorstw jako operatorów ?wiadczc?cych us?ug? powszechn?, tak by zapewni? ?wiadczenie us?ugi na ca?ym terytorium kraju. Pa?stwa cz?onkowskie mog? wyznacza? ró?ne przedsi?biorstwa do ?wiadczenia ró?nych elementów us?ugi powszechnej lub do ?wiadczenia tej us?ugi w ró?nych cz??ciach terytorium kraju. [...]

Pa?stwa cz?onkowskie powiadamiaj? Komisj? o to?same?ci wyznaczonego(-ych) operatora(-ów) ?wiadczc?cego(-ych) us?ug? powszechn?. [...].

Dyrektywa 2006/112

6 Artyku? 131 rozdzia?u 1 zatytu?owanego „Przepisy ogólne”, tytu?u IX dyrektywy 2006/112, zatytu?owanego „Zwolnienia”, stanowi:

„Zwolnienia przewidziane w rozdzia?ach 2–9 stosuje si? bez uszczerbku dla innych przepisów [prawa Unii] i na warunkach ustalanych przez pa?stwa cz?onkowskie w celu zapewnienia prawid?owego i prostego stosowania tych zwolnie? oraz zapobie?enia wszelkim mo?liwym przypadkom uchylania si? od opodatkowania, unikania opodatkowania i nadu?y?”.

7 Rozdzia? 2, zatytu?owany „Zwolnienia dotycz?ce niektórych rodzajów dzia?alno?ci w interesie publicznym”, tego samego tytu?u IX obejmuje art. 132 tej dyrektywy, który stanowi w ust. 1:

„Pa?stwa cz?onkowskie zwalniaj? nast?puj?ce transakcje:

a) ?wiadczenie us?ug przez poczt? pa?stwow? [publiczne s?u?by pocztowe] i dostawa towarów z tymi us?ugami zwi?zana, z wyj?tkiem przewozu osób i us?ug telekomunikacyjnych; [...].

Prawo niemieckie

UStG

8 Spo?ród transakcji wskazanych w § 1 ust. 1 pkt 1 Umsatzsteuergesetz (ustawy o podatku od warto?ci dodanej, zwanej dalej „UStG”), w wersji maj?cej zastosowanie do sporu rozstrzyganego w post?powaniu g?ównym w sprawie C?4/18, zgodnie z § 4 pkt 11b tej ustawy, zwolnione od podatku by?y „transakcje Deutsche Post AG s?u??ce bezpo?rednio us?ugom pocztowym”.

9 W wersji UStG maj?cej zastosowanie do sporu rozstrzyganego w post?powaniu g?ównym w sprawie C?5/18, to znaczy w wersji obowi?zuj?cej od dnia 1 lipca 2010 r., nast?puj?ce transakcje by?y zwolnione od podatku na podstawie § 4 pkt 11b tej ustawy:

„Us?ugi powszechne zgodnie z art. 3 ust. 4 [dyrektywy 97/67]. Zwolnienie z podatku zak?ada, ?e przedsi?biorca, odpowiednio do za?wiadczenia wydanego przez [federalny urz?d skarbowy], zobowi?za? si? wobec tego organu, ?e b?dzie ?wiadczy? we wszystkich punktach na ca?ym terytorium Republiki Federalnej Niemiec pe?en zakres us?ug powszechnych lub ich cz??? zgodnie ze zdaniem pierwszym”.

Ustawa o usługach pocztowych

10 Paragraf 11 Postgesetz (ustawy o usługach pocztowych z dnia 22 grudnia 1997 r., BGB1. 1997 I, s. 3294), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporów rozstrzyganych w postępowaniach gównych, zatytułowany „Definicja i zakres usługi powszechnej”, stanowi:

„1. Usługami powszechnymi jest minimalny zakres usług pocztowych zgodnie z § 4 pkt 1 o określonej jakości, dostarczanych we wszystkich punktach na całym terytorium po przystępnych cenach. Usługi powszechne ograniczone są do usług pocztowych objętych koncesją oraz usług pocztowych, które przynajmniej częściowo z punktu widzenia techniki przemieszczania mogą być świadczone wraz z usługami pocztowymi objętymi koncesją. Usługi powszechne obejmują tylko takie usługi, które są powszechnie uważane za niezbędne.

2. Rząd federalny jest uprawniony do określenia zgodnie z ust. 1 wykazu i zakresu usług powszechnych na podstawie rozporządzeń, które wymagają zgody [Bundestagu (izby niższej parlamentu federalnego, Niemcy)] i [Bundesratu (wyższej izby parlamentu federalnego, Niemcy)] [...]”.

11 Paragraf 33 ust. 1 tej ustawy, zatytułowany „Obowiązek formalnych doręczeń”, ma następujące brzmienie:

„Koncesjonariusz, który świadczy usługi doręczania listów, jest zobowiązany do formalnego doręczania pism bez względu na ich wagę zgodnie z przepisami kodeksów postępowania i ustawami, które regulują doręczenie administracyjne. W zakresie tego zobowiązania koncesjonariusz jest przedsiobiorcą o statusie organu władzy publicznej”.

12 Zgodnie z § 34 tej ustawy, zatytułowanym „Wynagrodzenie za formalne doręczenie”:

„Zobowiązanemu koncesjonariuszowi przysuguje roszczenie o wynagrodzenie. Wynagrodzenie pokrywa wszelkie usługi świadczone przez koncesjonariusza ściennie z publicznym potwierdzeniem i odesłaniem dokumentów potwierdzających do podmiotu udzielającego zlecenia. Wynagrodzenie odpowiada wymogom określonym w § 20 ust. 1 i 2. Musi być zatwierdzone przez organ regulacyjny. [...]”.

Rozporządzenia w sprawie powszechnych usług pocztowych

13 Paragraf 1 Post-Universaldienstleistungsverordnung (rozporządzenia w sprawie powszechnych usług pocztowych) z dnia 15 grudnia 1999 r. (BGB1. 1999 I, s. 2418), w brzmieniu mającym zastosowanie w sporach rozstrzyganych w postępowaniach gównych, przewiduje:

„1. Do »usług powszechnych« zalicza się następujące usługi pocztowe:

1) przewóz przesyłek listowych w rozumieniu § 4 pkt 2 ustawy o usługach pocztowych o wadze do 2000 gramów, których wymiar nie przekracza wymiarów określonych w światowej konwencji pocztowej i odpowiednich rozporządzeniach wykonawczych,

2) przewóz opatrzonych adresem paczek, których jednostkowa waga nie przekracza 20 kilogramów i których wymiar nie przekracza wymiarów określonych w światowej konwencji pocztowej i odpowiednich rozporządzeniach wykonawczych,

3) przewóz gazet i czasopism w rozumieniu § 4 pkt 1 lit. c) ustawy o usługach pocztowych.

2. Przewóz przesyłek listowych obejmuje także następujące formy przesyłek:

- 1) przesyłka poleconą (przesyłka listowa, ubezpieczona ręcznie od utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia i wydawana za potwierdzeniem odbioru),
- 2) przesyłka wartościowa (przesyłka listowa, której zawartość jest ubezpieczona od utraty, ubytku zawartości lub uszkodzenia do wysokości wartości podanej przez nadawcę),
- 3) przesyłka za pobraniem (przesyłka listowa, która jest wydawana adresatowi dopiero po pobraniu określonej kwoty pieniężnej),
- 4) przesyłka doręczaną ekspresowo (przesyłka listowa, która niezwłocznie po jej wpływie do podmiotu dokonującego doręczenia jest doręczana przez specjalnego posłańca).

Kodeks postępowania cywilnego

14 Paragraf 176 ust. 1 Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego) dotyczy formalnego doręczenia stanowi:

„Jeżeli doręczenie zleca się poczcie, pracownikowi wymiaru sprawiedliwości lub komornikowi lub też zwraca się do innego organu o dokonanie doręczenia, sekretariat przekazuje dokument podlegający doręczeniu w zamkniętej kopercie oraz przygotowany formularz dokumentu doręczenia. [...]”.

15 Zgodnie z § 182 tego kodeksu, który dotyczy również formalnego doręczenia:

„1. Do celów dokonania doręczenia [...] konieczny jest dokument sporządzony na przeznaczonym do tego celu formularzu. [...]”

3. Dowód doręczenia w oryginale lub jako dokument elektroniczny należy niezwłocznie przekazać do sekretariatu”.

Postępowania główne i pytania prejudycjalne

Sprawa C-4/18

16 Orzeczeniem Amtsgericht Ulm (sądu rejonowego w Ulm, Niemcy) z dnia 6 lipca 2011 r. względem DIREKTexpress Holding zostało wszczęte postępowanie upadłościowe a M. Winterhoff został ustanowiony syndykiem. Spółka ta jest spółką dominującą grupy, która świadczy usługi pocztowe za pośrednictwem spółek zależnych rozmieszczonych na terenie całej Niemiec. W latach 2008–2009 główną działalnością grupy było wykonywanie zleceń na doręczenie pism, zgodnie z przepisami niemieckiego prawa publicznego, które były traktowane jako transakcje zwolnione z VAT.

17 Po przeprowadzeniu kontroli podatkowej obejmującej okres od sierpnia 2008 r. do maja 2009 r. organ podatkowy w Ulm uznał, że takie transakcje związane z doręczeniami powinny podlegać opodatkowaniu VAT.

18 DIREKTexpress Holding wniósł najpierw zażalenie na tę decyzję, a następnie, po jego oddaleniu, odwożenie do Finanzgericht Baden-Württemberg (sądu ds. finansowych w Badenii-Wirtembergii, Niemcy). W toku postępowania organ podatkowy w Ulm, będący drugą stroną postępowania przed tym sądem, wydał decyzje dotyczące opodatkowania VAT za lata 2008 i 2009.

19 W trakcie tego postępowania wszczęte zostało również postępowanie upadłościowe względem DIREKTexpress Holding, a M. Winterhoff został ustanowiony syndykiem. W związku z tym przystąpił on do toczącego się postępowania.

20 Finanzgericht Baden-Württemberg (sąd ds. finansowych w Badenii-Wirtembergii) oddalił skargę wniesioną do niego przez DIREKTexpress Holding na tej podstawie, że formalne doręczenia pism nie mogły korzystać z udzielanego zwolnienia. W szczególności sąd ten uznał, po pierwsze, że przesłanki określone w § 4 pkt 11b UStG nie zostały spełnione, ponieważ jedynie transakcje Deutsche Post AG są wyłącznie bezpośrednio usługom pocztowym są zwolnione z VAT, a po drugie, że nie można było bezpośrednio powoływać się na art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112, ponieważ transakcje formalnego doręczenia pism nie wchodziły w zakres usługi powszechnej w rozumieniu tego przepisu.

21 M. Winterhoff wniósł do sądu odwoławczego, Bundesfinanzhof (federalnego trybunału finansowego, Niemcy), skargę rewizyjną od tego orzeczenia.

22 Sąd odwoławczy zastanawia się przede wszystkim nad kwestią, czy przedsiębiorca, który dokonuje formalnych doręczeń pism organów sądowych i administracyjnych może być uznany za podmiot świadczący usługę powszechną w rozumieniu art. 2 pkt 13 dyrektywy 97/67. Sąd ten zastanawia się w szczególności nad możliwością uznania, że taka działalność stanowi szczególny przypadek doręczenia przesyłek pocztowych lub paczek pocztowych w rozumieniu art. 3 ust. 4 dyrektywy 97/67 lub też przesyłek poleconych, wymienionych również w tym przepisie.

23 Ponadto sąd odwoławczy ma wątpliwości co do tego, czy spółka tak jak DIREKTexpress Holding można uznać za realizującą usługi świadczone przez „publiczne służby pocztowe” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112, co oznaczałoby, że świadczone przez nią usługi formalnego doręczenia powinny być zwolnione z VAT na podstawie tego przepisu. W szczególności okoliczności, że takie doręczenia przyczyniają się do prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości i są z tego tytułu interesowi ogólnemu, przemawiałyby za takim rozwiązaniem. Natomiast ze względu na to, że jednostka nie może domagać się, by dokonano formalnego doręczenia, nie można uznać takiej transakcji za usługę dostępną dla „wszystkich użytkowników” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 97/67.

24 W tych okolicznościach Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy przedsiębiorca dokonujący formalnego doręczenia pism zgodnie z przepisami prawa publicznego jest »operatorem świadczącym usługi powszechne« w rozumieniu art. 2 pkt 13 dyrektywy [97/67] [...] świadczącym powszechne usługi pocztowe lub wybrane powszechne usługi pocztowe, oraz czy rzeczony usług jest zwolniony z podatku na podstawie art. 132 ust. 1 lit. a) [dyrektywy 2006/112]?”.

Sprawa C-5/18

25 Orzeczeniem z dnia 1 lipca 2011 r. względem spółki JUREX wszczęte zostało

postępowanie upadłościowe, a J. Eisenbeis został ustanowiony syndykiem. Spółka ta realizowała w szczególności zlecenia w zakresie formalnego doręczania pism na terytorium Niemiec.

26 W 2010 r. JUREX wystąpiła do federalnego urzędu skarbowego o wydanie jej zaświadczenia dotyczącego zwolnienia z VAT w odniesieniu do tej usługi doręczania. Spółka ta zobowiązała się wobec tego organu do świadczenia na terenie całych Niemiec takiej usługi formalnego doręczania pism, zgodnie z przepisami proceduralnymi i obowiązującymi przepisami prawa oraz odpowiednio do koncesji udzielonych w tym celu przez Bundesnetzagentur (federalną agencję ds. sieci, Niemcy).

27 Decyzją z dnia 4 sierpnia 2010 r. federalny urząd skarbowy odrzucił ten wniosek na tej podstawie, że odnośna usługa nie wchodziła w zakres powszechnej usługi pocztowej.

28 W następstwie wniesionej przez J. Eisenbeisa skargi Finanzgericht Köln (sąd ds. finansowych w Kolonii, Niemcy) utrzymał w mocy odmowę zwolnienia odnośnych usług z VAT z tych samych powodów, które przyjął federalny urząd skarbowy.

29 J. Eisenbeis wniosł do sądu odsyłającego, Bundesfinanzhof (federalnego trybunału finansowego), skargę rewizyjną od tego orzeczenia.

30 Z tych samych względów co w sprawie C-4/18 Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócił się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy formalne doręczanie pism zgodnie z przepisami prawa publicznego [przepisy kodeksów postępowania i ustaw regulujących doręczenie w administracji – § 33 ust. 1 ustawy o usługach pocztowych] stanowi pocztową usługę powszechną zgodnie z art. 3 ust. 4 [dyrektywy 97/67]?

2) W przypadku gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy przedsiębiorca dokonujący formalnego doręczenia pism zgodnie z przepisami prawa publicznego jest »operatorem świadczącym usługi powszechne« w rozumieniu art. 2 pkt 13 dyrektywy [97/67] świadczącym powszechne usługi pocztowe lub wybrane powszechne usługi pocztowe, oraz czy rzeczony usługę zwolnione z podatku na podstawie art. 132 ust. 1 lit. a) [dyrektywy 2006/112]?”.

31 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 1 lutego 2018 r. sprawy C-4/18 i C-5/18 zostały połączone do celów pisemnego i ustnego etapu postępowania, jak również wydania wyroku.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie dopuszczalności wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

32 Skarżący w postępowaniu głównym kwestionują dopuszczalność wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

33 W szczególności twierdzą oni, po pierwsze, że w zakresie, w jakim przedłożone pytania mają na celu ustalenie, czy zwolnienie przewidziane w art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112 ma zastosowanie do transakcji takich jak bądźce przedmiotem postępowania głównych, pytania te są zbędne dla celów rozstrzygania sporów w postępowaniach głównych. Gdyby bowiem odpowiedź miała brzmieć, że usługi bądźce przedmiotem postępowania głównych należy uznać

za wchodzące w zakres usługi powszechnej, a operatorzy świadczący usługi pocztowe, tacy jak operatorzy w postpowaniach głównych, powinni być uznawani za operatorów świadczących usługę powszechną, usługi te powinny być bez wątpienia zwolnione na podstawie tego przepisu.

34 Po drugie, w postpowaniu głównym w sprawie C-5/18 sąd odsyłający orzekł już postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016 r., że wykonanie zlecenia formalnego doręczania pism stanowi usługę powszechną zwolnioną z podatku VAT. Z postanowienia tego wynika, że sąd ten nie miał wątpliwości co do wykadni przepisów prawa Unii będących przedmiotem niniejszych wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w związku z czym nie było konieczne zwrócenie się do Trybunału o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE.

35 W tej kwestii należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w ramach współpracy pomiędzy Trybunałem a sądami krajowymi ustanowionej w art. 267 TFUE jedynie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy, z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy, zarówno ocena, czy dla wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia pytań, które zadaje on Trybunałowi. W konsekwencji, jeżeli przedstawione pytania dotyczą wykadni prawa Unii, co do zasady Trybunał jest zobowiązany do wydania orzeczenia (wyrok z dnia 5 marca 2019 r., Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

36 Oznacza to, że pytania dotyczące prawa Unii korzystają z domniemania posiadania znaczenia dla sprawy. Odmowa wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie zwołanego przez sąd krajowy wniosku jest możliwa tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykadnia prawa Unii, o którą wniesiono, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub z przedmiotem postpowania głównego, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje informacjami w zakresie stanu faktycznego lub prawnego niezbędnymi do udzielenia użytecznej odpowiedzi na postawione mu pytania (wyrok z dnia 5 marca 2019 r., Eesti Pagar, C-349/17, EU:C:2019:172, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 W niniejszej sprawie, w odniesieniu do argumentu przedstawionego w pkt 33 niniejszego wyroku, należy stwierdzić, że z informacji, jakimi dysponuje Trybunał, wynika, że sąd odsyłający rzeczywiście rozpoznaje spory, w których ma orzekać w kwestii, czy działalność DIREKTexpress Holding i JUREX polegająca na formalnym doręczaniu pism powinna być a została zwolniona z VAT zgodnie z art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112. W tym względzie z postanowienia odsyłającego wynika, że sąd ten uważa, iż odpowiedź Trybunału na przedwołane pytania jest decydująca dla rozstrzygnięcia tych sporów. W tych okolicznościach wydaje się, że odpowiedź Trybunału na zadane pytania jest konieczna w celu umożliwienia sądowi odsyłającemu wydanie wyroku.

38 W odniesieniu do argumentu podniesionego przez strony skarżące w postpowaniach głównych, przypomnianego w pkt 34 niniejszego wyroku, wystarczy zauważyć, że sąd odsyłający stwierdza w swoich wnioskach o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, że ma wątpliwości co do treści odpowiedzi, jakiej udzieli Trybunał na przedwołane pytania. Ponadto strony te nie przedstawiły żadnego argumentu, który mógłby podważyć ustalenia poczynione w poprzednim punkcie, zgodnie z którymi sąd odsyłający ma rozstrzygnąć zawisłe przed nim spory, których wynik zależy od odpowiedzi udzielonych przez Trybunał na przedwołane pytania.

39 Wynika stąd, że wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym są w pełni dopuszczalne.

Co do istoty sprawy

40 W swych pytaniach, które należą rozpatrywać, Sąd odsyłający zwraca się zasadniczo z pytaniem, czy art. 2 pkt 13 i art. 3 dyrektywy 97/67 należy interpretować w ten sposób, że operatorzy świadczący usługę doręczania listów, tacy jak brytyjscy przedmiotem postępowania głównych, którzy jako posiadacze koncesji krajowej upoważniającej ich do świadczenia tej usługi są zobowiązani, zgodnie z przepisami prawa krajowego do świadczenia usług formalnego doręczania pism organów sądowych lub administracyjnych, powinni być uznani za „operatorów świadczących usługę powszechną” w rozumieniu tych przepisów, co oznacza, że usługi te powinny być zwolnione z VAT na podstawie art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112 jako usługi świadczone przez „publiczne służby pocztowe”.

41 Należy na wstępie przypomnieć, że zgodnie z art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112 świadczenie usług przez publiczne służby pocztowe i dostawa towarów z tymi usługami zwizana są zwolnione z podatku.

42 Jak orzekł już Trybunał, o ile na mocy art. 131 dyrektywy 2006/112, zwolnienia przewidziane w rozdziałach 2–9 mają zastosowanie w szczególności na warunkach ustalanych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia prawidłowego i prostego stosowania oraz zapobieżenia wszelkim oszustwom podatkowym, unikaniu opodatkowania i ewentualnym nadużyciom, o tyle jednak warunki te nie mogą dotyczyć określenia treści przewidzianych zwolnień (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 stycznia 2001 r., Komisja/Francja, C-76/99, EU:C:2001:12, pkt 26; a także z dnia 26 maja 2005 r., Kingscrest Associates i Montecello, C-498/03, EU:C:2005:322, pkt 24).

43 Zwolnienia przewidziane w art. 132 dyrektywy 2006/112 stanowi niezależne pojęcie prawa Unii, i muszę zatem zostać zdefiniowane w jednolity sposób na szczeblu Unii Europejskiej (zob. podobnie, wyroki: z dnia 26 maja 2005 r., Kingscrest Associates i Montecello, C-498/03, EU:C:2005:322, pkt 22; a także z dnia 21 stycznia 2016 r., Les Jardins de Jouvence, C-335/14, EU:C:2016:36, pkt 47).

44 Z tego punktu widzenia opodatkowanie określonej transakcji VAT lub jej zwolnienie z niego nie zależy od klasyfikacji tej transakcji w prawie krajowym (wyroki: z dnia 26 maja 2005 r., Kingscrest Associates i Montecello, C-498/03, EU:C:2005:322, pkt 25; a także z dnia 14 czerwca 2007 r., Haderer, C-445/05, EU:C:2007:344, pkt 25).

45 Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, pojęcia używane celem zdefiniowania zwolnienia, określonego w art. 132 dyrektywy 2006/112, podlegają szczególnej interpretacji, ponieważ zwolnienie to stanowi odstępstwo od zasady ogólnej, zgodnie z którą podatkiem VAT jest objęta każda usługa świadczona odpłatnie przez podatnika. Jednakże interpretacja tych pojęć powinna być zgodna z celami, do jakich dążą owe zwolnienia, oraz powinna spełniać wymogi zasady neutralności podatkowej, na której zasadza się wspólny system podatku VAT. Zatem powyższa zasada szczególnej interpretacji nie oznacza, że pojęcia użyte w celu opisanego zwolnienia z art. 132 powinny być interpretowane w sposób, który uniemożliwiałby osiągnięcie zakładanych przez nie skutków (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 września 2017 r., Aviva, C-605/15, EU:C:2017:718, pkt 30; z dnia 26 października 2017 r., The English Bridge Union, C-90/16, EU:C:2017:814, pkt 20).

46 W tym względzie należy zauważyć, że art. 132 dyrektywy 2006/112 znajduje się w rozdziale 2, zatytułowanym „Zwolnienia dotyczące określonych czynności wykonywanych w interesie publicznym”, w tytule IX tej dyrektywy. Wynika z tego, że zwolnienia przewidziane w tym artykule mają na celu uprzywilejowanie niektórych rodzajów działalności wykonywanych w interesie

publicznym, takich jak świadczenie usług przez publiczne służby pocztowe, o których mowa w art. 132 ust. 1 lit. a).

47 W szczególności z charakteru tego celu wynika, że zwolnienie nie może mieć zastosowania do szczególnych usług, które można oddzielić od usług świadczonych w interesie ogólnym, wśród których znajdują się usługi, które odpowiadają indywidualnym potrzebom podmiotów gospodarczych (zob. podobnie wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r., TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

48 W związku z tym nie mogą zostać uznane za zwolnione z podatku, na podstawie art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112, usługi świadczone przez publiczne służby pocztowe, których warunki zostały wynegocjowane indywidualnie. Ze względu na ich charakter tego rodzaju usługi odpowiadają indywidualnym potrzebom danych użytkowników (zob. podobnie wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r., TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, pkt 47).

49 Należy również zauważyć, że ten ogólny cel, wskazany w pkt 46 niniejszego wyroku, przekłada się w dziedzinie poczty na bardziej szczegółowy cel oferowania, po zmniejszonych cenach, usług pocztowych odpowiadających podstawowym potrzebom społeczeństwa. W obecnym stanie prawa Unii tego rodzaju cel jest zasadniczo zbliżony z zamierzonym przez dyrektywę 97/67 celem oferowania powszechnych usług pocztowych (zob. podobnie wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r., TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, pkt 33, 34).

50 W tym zakresie Trybunał orzekł już, że „publiczne służby pocztowe” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112 należy rozumieć jako operatorów publicznych lub prywatnych, którzy zobowiązani są do świadczenia usług pocztowych odpowiadających podstawowym potrzebom społeczeństwa i w związku z tym, w praktyce, do zapewnienia całości lub części powszechnych usług pocztowych w danym państwie członkowskim, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 dyrektywy 97/67 (zob. podobnie wyroki: z dnia 23 kwietnia 2009 r., TNT Post UK, C-357/07, EU:C:2009:248, pkt 36; z dnia 21 kwietnia 2015 r., Komisja/Szwecja, C-114/14, EU:C:2015:249, pkt 28).

51 W odniesieniu do wspomnianego pojęcia „powszechnych usług pocztowych”, o ile jego zarysy są zdefiniowane w art. 3 ust. 1 dyrektywy 97/67, zgodnie z którym takie usługi obejmują cięgiś świadczenie usług pocztowych o określonej jakości we wszystkich punktach na obszarze kraju, po przystępnych cenach dla wszystkich użytkowników, o tyle w art. 3 ust. 4 przewiduje, że każde państwo członkowskie podejmuje działania konieczne do zapewnienia, by usługi powszechne obejmowały przynajmniej świadczenia obejmujące przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek pocztowych i paczek pocztowych, których waga nie przekracza wagi wskazanej w tym przepisie, a także usługi związane z przesyłkami poleconymi oraz przesyłkami wartościowymi. Artykuł 2 pkt 4–6 i 9 dyrektywy 97/67 zawiera, poprzez szereg definicji, dodatkowe wskazówki dotyczące treści takiej minimalnej usługi.

52 Z wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że usługi będące przedmiotem postępowania głównych polegają na formalnym doręczaniu pism sporządzanych w postępowaniach sądowych lub administracyjnych. Zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do takiego doręczania podlegające dorczeniu pismo jest przekazywane na podstawie zlecenia dorczenia poczcie lub innemu właściwemu operatorowi. Pismo to umieszcza się w zamkniętej kopercie wraz z należycie przygotowanym formularzem dorczenia, który po dorczeniu tego pierwszego pisma, jest zwracany organowi, który zlecił dorczenie. Z wniosków tych wynika również, że operator, który dokonuje formalnych dorczeń, nie zapewnia zryczałtowanego ubezpieczenia.

53 Jednakże z samego brzmienia art. 3 ust. 4 dyrektywy 97/67, a w szczególności z zawartego

w nim zwrotu „przynajmniej” wynika, że chociaż państwo czoskowskie musi co najmniej zapewnić, że określone w nim usługi będą świadczone, prawdą jest, że inne usługi pocztowe mogą również, w stosownych przypadkach, zostać uznane za wchodzące w zakres usługi powszechnej gwarantowanej przez to państwo czoskowskie.

54 W związku z tym, bez konieczności badania, czy usługi takie jak usługi świadczone przez DIREKTexpress Holding i JUREX należą do jednej ze szczególnych kategorii usług pocztowych, o których mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy 97/67, należy zauważyć, że w niniejszym przypadku, ze względu na ich szczególne cechy i kontekst, w którym są one świadczone, usługi te mogą w każdym razie zostać uznane za wchodzące w zakres usługi powszechnej zdefiniowanej w tym artykule.

55 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że Trybunał orzekł już, że operatorzy, którzy zapewniają całość lub częściową pocztową usługę powszechnej, są poddani szczególnemu reżimowi prawnemu obejmującemu specyficzne obowiązki. Różnica między „publicznymi służbami pocztowymi” a innymi operatorami polega nie na charakterze świadczonych usług, lecz na okoliczności, że operatorzy ci są poddani temu reżimowi (zob. podobnie wyrok z dnia 21 kwietnia 2015 r., Komisja/Szwecja, C-114/14, EU:C:2015:249, pkt 33).

56 W niniejszym przypadku na podstawie informacji, którymi dysponuje Trybunał, można wywieść, że w rozpatrywanym okresie DIREKTexpress Holding i JUREX rzeczywiście podlegały zasadom, które były wynikiem nie tyle indywidualnych negocjacji, lecz szczególnych obowiązków wynikających z prawa niemieckiego.

57 W szczególności na mocy tych przepisów posiadacz koncesji upoważniony go do świadczenia usług doręczania listów, jest zobowiązany do formalnego doręczania pism bez względu na ich wagę zgodnie z przepisami kodeksów postępowania i ustawami, które regulują doręczenie administracyjne. Ponadto wynagrodzenie takiego koncesjonariusza ma być zgodne z wymogami określonymi w tych przepisach i musi być zatwierdzone przez właściwy organ krajowy. Z informacji, jakimi dysponuje Trybunał, wynika również, że formalne doręczenie orzeczeń sądowych rozpoczyna bieg terminów na wniesienie skargi i pociąga za sobą przekazanie zadań z zakresu władzy publicznej, ponieważ na mocy niemieckich przepisów, w przypadku gdy podmiotowi świadczącemu usługi doręczania listów zleca się dokonanie formalnego doręczenia, powierzone mu zostają prerogatywy władzy publicznej w celu umożliwienia mu wypełnienia ciążących na nim obowiązków.

58 Wynika z tego, że usługi te nie zmierzają do zaspokojenia szczególnych potrzeb podmiotów gospodarczych lub innych szczególnych użytkowników, lecz do zapewnienia prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości w zakresie, w jakim umożliwiają one formalne doręczenie dokumentu w ramach postępowania sądowych lub administracyjnych.

59 W dalszej kolejności, w odniesieniu do przesłanki przewidzianej w art. 3 ust. 1 dyrektywy 97/67, zgodnie z którą usługa powszechna jest świadczona „dla wszystkich użytkowników”, jak zauważa sąd odsyłający, zlecenia formalnych doręczeń, o których mowa w niemieckich przepisach będące przedmiotem postępowania głównych pochodzą zasadniczo od organów sądowych i organów administracyjnych. Wynika z tego, że o dokonanie takich doręczeń nie może wnosić jakakolwiek osoba prywatna, ale zasadniczo mogą się o nie zwrócić organy publiczne.

60 Okoliczności ta nie stoi jednak w żadnym razie na przeszkodzie temu, aby warunek, o którym mowa w poprzednim punkcie, został uznany za spełniony w niniejszej sprawie. W szczególności, po pierwsze, jak słusznie przypomina Komisja w swoich uwagach na piśmie, „użytkownikami” usług pocztowych, w rozumieniu art. 2 pkt 17 dyrektywy 97/67, są nie tylko osoby fizyczne lub prawne, które korzystają z takiej usługi jako nadawcy, ale również odbiorcy takich usług.

61 Po drugie, o ile formalne doręczenia są dokonywane w wykonywaniu zleceń wydanych przez podmioty publiczne, o tyle działania tych podmiotów nie ma na celu zaspokojenia ich własnych potrzeb, lecz zapewnienie prawidłowego funkcjonowania systemu sędownictwa lub systemu administracyjnego, którego są częścią. Działania te jest zatem prowadzona na rzecz wszystkich, których może dotyczyć doręczenie pisma zgodnie z procedurą, o której mowa w pkt 52 niniejszego wyroku.

62 Po trzecie, jak również słusznie podkreśla Komisja, usługa formalnego doręczania pism jest tylko jednym ze świadczeń w ramach usługi powszechnej, które powinno być zapewnione przez państwo członkowskie, które może również wyznaczyć, zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 97/67, kilku operatorów realizujących wybrane świadczenia w ramach usługi powszechnej lub obejmujących różne części terytorium kraju.

63 Wreszcie z informacji przedłożonych Trybunałowi wynika, że usługi formalnego doręczania pism, które mają być świadczone przez posiadacza koncesji zezwalającej na oferowanie usług doręczania listów, mają być, jak zdaje się, zgodnie z krajowymi przepisami regulującymi te usługi, wykonywane po przystępnych cenach i na całym terytorium Niemiec, czego sprawdzenie należy jednak do sądu odsyłającego.

64 W tych okolicznościach świadczenie usług takich jak rozpatrywane w postępowaniach głównych należy uznać za odpowiadające podstawowym potrzebom niemieckiego społeczeństwa zgodnie z celem właściwym dla sektora pocztowego, przypomnianym w pkt 49 niniejszego wyroku.

65 W świetle powyższych uwag należy stwierdzić, że podmioty gospodarcze takie jak DIREKTexpress Holding i JUREX, które – jak wynika z informacji będących w dyspozycji Trybunału, a których sprawdzenie należy do sądu odsyłającego – były posiadaczami koncesji zezwalających im na oferowanie usług doręczania listów, i miały w związku z tym obowiązek zapewnienia na całym terytorium Niemiec usług formalnych doręczeń pism zgodnie ze szczególnymi warunkami, o których mowa w pkt 57 niniejszego wyroku, zapewniają wybrane świadczenia w ramach „powszechnej usługi pocztowej” w rozumieniu art. 3 dyrektywy 97/67. Tymczasem, jak wynika z pkt 50 niniejszego wyroku, z uwagi na fakt, że świadczenia te stanowią część tej usługi powszechnej, podmioty te należy uznać za „publiczne służby pocztowe” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112, w sytuacji gdy realizują one takie świadczenia, co oznacza, że te ostatnie powinny być zwolnione z VAT na podstawie tego ostatniego przepisu.

66 Ustalenie tych niepodważalnych faktów, że zgodnie z przepisami krajowymi będącymi przedmiotem postępowania głównych odnośne świadczenia nie są uważane za część usługi powszechnej. Jak wynika bowiem z pkt 42–44 niniejszego wyroku, kwalifikacja w prawie krajowym danej transakcji nie może skutkować opodatkowaniem jej podatkiem VAT, podczas gdy, zgodnie z prawem Unii do tej transakcji ma zastosowanie zwolnienie z VAT.

67 To samo dotyczy się podkreślonej przez rzędnika w uwagach na piśmie okoliczności, zgodnie z którą wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 4 ust. 2 dyrektywy 97/67 Komisja nie

została powiadomiona o tym, że DIREKTexpress Holding i JUREX są operatorami zapewniającymi wybrane świadczenia w ramach powszechnej usługi pocztowej.

68 W szczególności naruszenie tego obowiązku powiadomienia – przy założeniu, że zostanie ono wykazane – nie może samo w sobie prowadzić do tego, że państwo członkowskie mogłoby według właściwego uznania utrudniać stosowanie zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112, w sytuacji gdy chodzi o świadczenia wchodzące w zakres powszechnej usługi pocztowej. Przyznanie państwom członkowskim takiej możliwości mogłoby bowiem naruszać nie tylko orzecznictwo przedstawione w pkt 42–44 niniejszego wyroku, lecz również

zasadę neutralności podatkowej, która zakazuje różnicowanego traktowania do celów poboru VAT podmiotów gospodarczych prowadzących tę samą działalność (zob. w tym względzie wyrok z dnia 28 czerwca 2007 r., JP Morgan Fleming Claverhouse Investment Trust i The Association of Investment Trust Companies, C-363/05, EU:C:2007:391, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Rozważa zawartych w pkt 65 niniejszego wyroku nie podważa również art. 3 ust. 7 dyrektywy 97/67, zgodnie z którym usługa powszechna obejmuje zarówno usługi zarówno w obrocie krajowym, jak i zagranicznym.

70 O ile wprowadzie przepis ten prowadzi do objęcia pocztowych usług w obrocie zagranicznym pojęciem „usługi powszechnej” zdefiniowanej w art. 3 dyrektywy 97/67, o tyle z tego tylko powodu nie można interpretować go w ten sposób, że wyłącza z zakresu stosowania tego pojęcia krajowe usługi takie jak będące przedmiotem postępowania głównych, ze względu na to, że oferta w zakresie tych usług proponowana przez danego operatora nie obejmuje usług w obrocie zagranicznym. Wystarczy bowiem zauważyć, że – jak wynika z pkt 62 niniejszego wyroku – okoliczności, iż państwo członkowskie może wyznaczyć kilku operatorów w celu zapewnienia wybranych świadczeń w ramach usługi powszechnej lub pokrycia różnych obszarów terytorium kraju, oznacza, że to państwo członkowskie może zdecydować, aby powierzyć danemu podmiotowi jedynie usługę formalnego doręczania pism będących przedmiotem postępowania głównych, która obejmowałaby wyłącznie terytorium danego państwa członkowskiego.

71 Mając na względzie całość powyższych rozważań, na przedłożone pytania należy odpowiedzieć, że art. 2 pkt 13 i art. 3 dyrektywy 97/67 należy interpretować w ten sposób, że operatorzy świadczący usługę doręczania listów, tacy jak będący przedmiotem postępowania głównych, którzy jako posiadacze koncesji krajowej upoważniającej ich do świadczenia tej usługi są zobowiązani, zgodnie z przepisami prawa krajowego do świadczenia usług formalnego doręczania pism organów sądowych lub administracyjnych, powinni być uznani za „operatorów świadczących usługę powszechną” w rozumieniu tych przepisów, co oznacza, że usługi te powinny być zwolnione z VAT na podstawie art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112 jako usługi świadczone przez „publiczne służby pocztowe”.

W przedmiocie kosztów

72 Dla stron w postępowaniach głównych niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionych przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniach głównych, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pięta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 2 pkt 13 i art. 3 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. należy interpretować w ten sposób, że operatorzy świadczący usługę doręczania listów, tacy jak będący przedmiotem postępowania głównych, którzy jako posiadacze koncesji krajowej

upoważniając ich do świadczenia tej usługi są zobowiązani, zgodnie z przepisami prawa krajowego do świadczenia usług formalnego doręczania pism organów sądowych lub administracyjnych, powinni być uznani za „operatorów świadczących usług powszechną” w rozumieniu tych przepisów, co oznacza, że usługi te powinny być zwolnione z podatku od wartości dodanej na podstawie art. 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej jako usługi świadczone przez „publiczne służby pocztowe”.

Podpisy

* Język postępowania: niemiecki.